

A szegedi egyetem vasárnap választja meg új rektorát.

(A Délmagyarország munkatársától.) Dr. Reinhold Béla halálával megüresedett rektori méltóságot vasárnap délelőtt töltik be a szegedi Ferenc József Tudományegyetemen. A rektorválasztással kapcsolatban dr. Tóth Károly prorektor, aki dr. Reinhold Béla halála óta a szegedi egyetem kormányzati ügyeit vezeti, még pénteken íratot intézett a tudománykarokhoz és kérte, hogy a rektorválasztó elektorokat legkésőbb szombat reggel kilenc óráig nevezzék meg. A prorektor intézkedésére már vasárnap délelőtt megtartják a rektorválasztó gyűlést, amelynek 16 tagja (karonként négy-négy elektor) választja meg az új rektort.

A rektorválasztás után az új rektor megválasztásáról az egyetem tanácsa azonnal jelentést tesz a kultuszminiszternek, úgy, hogy a kultuszminiszter még karácsony előtt meg erősíti állásában az új rektort. Az új rektort, mivel ez évben a rektort az orvoskar adja, szintén az orvostudományi kar tagjai közül választják meg a kar jelölése alapján az elektorok.

Értesülésünk szerint az orvostudományi kar már megállapodott a rektor személyében és így a kar jelöltjének dr. Veress Elemért, az elöttán tanárát lehet tekinteni. Állítólag pártja van azonban dr. Ditrőy Gábornak is, aki azonban huzódzik a rektori méltóság elfogadásától.

Egyhavi fizetést kaptak karácsonyi segélynek a fővárosi tisztviselők.

Budapest, december 17. A főváros tanácsa a hét elején felterjesztéssel fordult a belügyminiszterhez, amelyben kérte, hogy a fővárosi tisztviselők karácsonyi segélyül egyhavi fizetést kapjanak. A belügyminisztériumban jóindulattal fogadták a fővárosi prozódiumát és a belügyminiszter hozzájárult ahhoz. A belügyminisztérium jóváhagyása után a fővárosnál nyomban hozzáfogtak a karácsonyi segély szétosztásának technikai megoldásához és a tisztviselők ma már meg is kapták a segélyt.

Nem részesültek karácsonyi segélyben azok, akik az ügyosztályi vezetők szerint, nyilvánvalóan hanyagul végzik munkájukat. Ezeknek a száma azonban szerencsére elenyészően csekély volt. Ugyancsak egyhavi segélyben részesültek a főváros nyugdíjasai is.

NŐI MAGAS CIPŐK P. 24.50
ANGOLVARROT

NŐI DIVATCIPŐK P. 24.50
ELISMERT MINŐSÉGBEN

NŐI HÓCIPŐK P. 11.50
RITKA ALKALOM

TEVESZŐR HÁZICIPŐK P. 6.-
MINDEN SZINBEN

FIÓKTELEPEK:

VI. ERZSÉBET-KÖRUT-36 IV. KECSKEMÉTI-U-19 DEBRECEN-FERENCJÓZSU22
VI. ANDRÁSSY-UT-37 IV. KOSSUTH LAJOS-U.2 SZEGED KARASZ-U.6

A virilisták névjegyzékének kiigazítását és az időközi városatya-választásokat „jogszerűen mellőzni nem lehet“.

Megérkezett a közigazgatási bíróság ítélete. — A tanács a decemberi közgyűlés elé terjeszti az ítéletet.

(A Délmagyarország munkatársától.) A szombati postával végre megérkezett a polgármester címére a belügyminisztériumtól a közigazgatási bíróságnak a közgyűlés felújítására vonatkozó ítélete, még pedig két példányban és azzal az utasítással, hogy a polgármester az egyik példányt kézbesítse ki-

Wimmer Fülöpnek, mint panaszosnak, aki megpanaszolta a közgyűlés emlékeztető múlt évi határozatát. A belügyminiszter kísérő levelében csak az egyetlen rendelkezés volt, amiből a városháza azt következtetik, hogy a belügyminiszter a konzekvenciák levonását a város hatóságára bizza.

hétországra eltündöklött, azt szeretnék elvinni a mi csillagtalán hazánkba.

— Ott ragyog a csillag, ahol van mire, — mosolygott Mátyás, aki egyszerre elérte a lengyelek szándékát.

— Gazdátlan koronánknak gazdát keresünk, — hajtották meg fejüket alázatosan a követek.

— Elég egy fején egy korona, — ellenkezett velük Mátyás. — Látjátok én a magamét se viselem, kétszer se volt a fejemen, amióta megkoronáztak velem.

— Nem a korona teszi a királyt, hanem király a koronát, — hajlongtak a lengyelek. — Megsápadt a lengyel korona ragyogása — tetőled várjuk a megújulását.

Addig esengtek, addig istenkedtek a lengyel urak, utoljára engedett a szavaknak Mátyás.

— En nem bánom, csak Ti meg ne banjátok, — pocsátotta el őket magától kegyesen.

A lengyel urak siettek haza az örömhírről s egy hét múlva már jöttek vissza koronájuk új gazdájáért. A gunyájuk még százszor pompásabb volt, mint előbb. Aranypatkó csillogott még a lovuk lábán is, drágakövekkel volt kirakva még a kenyelcsizijuk is.

— Hiszen ti magatok is csupa királyok vagytok, — nézett végig rajtuk Mátyás, ahogy felszókott fekete paripájára. — Engem meg se ismerne az országom ilyen ékben, pompában.

Annál jobban kiismerszelt a többi közül királyi tartásával, círságnélkül való köntöscében is. Való-

ságos embersövény szegte be az útjukat az ország határáig.

A Kárpátok másik oldalán már a lengyel világ kezdődik. Sűrű fenyőrengetegek közt vezetett az út, aminek nem volt se vége, se hossza.

— Magyar földön nem teremnek ilyen derék fák, — diésekedtek a lengyel urak.

— Vetnek is nagy árnyékot, — tekingetett szét Mátyás a fenyőrengetegben, mintha keresne valamit.

A lengyelek nem állhatták szó nélkül, megkérdezték tőle:

— Mit vigyázol urunk-királyunk?

— Szeretnék már egy kis virágos kőkénybokrót látni, — mosolygott Mátyás.

— A mi fáink alatt nem tud megnőni a bokor, — mondták kevélyen a lengyelek.

Harmadnap leértek a hegyek közül a rónaságra. Ameddig a szem ellátott, mindenütt aranykalászok tengerét ringatta a szél a déli napsütésben, de minduntalan nagy fekete árnyékok vetődtek a napos mezőkre.

— A lengyel sasok! — mutogattak fölfelé a követek.

— Magyar földön a fuzok nincs akkora, mint mifelénk a sas.

Nagytestű sasmadarak uszkáltak a légben fekete felhők gyanánt. Mátyásnak azonban nem sok öröme telt bennük.

— Jobban szeretem a mezőn a pacsirtát, mint a sasmadarat, — mondta kedvetlenül.

— Ahol annyi a sas, onnan elbujdosik a pacsirta,

— magyarázták a lengyel urak.

Mikor beértek a lengyelek ősi városába, a gyönyörű Krakkóba, az arannyal, ezüsttel cifrított kapuban, — csupa nagy urak fogadták a királyt borbán, bársonyban.

— Nini, hát itt nincsenek szegény emberek? — fordult Mátyás meglepetve a kíséretéhez.

— Annyi, mint mezőn az ürge, — mosolyodtak el a lengyel urak. — Miből élnek, ha szegény emberek nem volnának?

— Egyet se látok belőlük, — húzta össze a szemöldökét Mátyás.

— Nemám, felség, — magyarázta egy aranypáncélos dalia —, mert tudják a nyavalyások, hogy nekik semmi keresetük ott, ahol az urak örülnek.

Akkorra megkondult Krakkó száz harangja. Száz főpap várta a székesegyház oszlopcsarnokában Mátyást, a százegyedik tartotta arany párnán a lengyel koronát.

S a magyar király ekkor azt a furcsa kérdést intézte a lengyel nagyurakhoz:

— Lengyel urak, hol van a másik kapuja Krakkó városának?

— Szemben ezzel, amelyiken bejöttünk, — csodálkoztak el a lengyelek.

— No hát akkor én arra megyek ki, — fordított nekik hátát Mátyás. — Mert én nem leszek olyan országnak királya, ahol a bokrok nem nőhetnek meg a nagy fáktól, a pacsirták nem élhetnek a sasoktól s a szegény emberek nem mernek oda menni, ahol az urak örülnek.